

ZVON

148 Main St. - New Rochelle, N.Y. 10802.

P. O. Box 639 - Tel.: /914/ 636-4225.

S V A T Ý V O J T Ě C H - 23. dubna

Pocházel z mocného českého rodu Slavníkovců, spřízněného pravděpodobně s vládoucími přemyslovci. Narodil se na Libici roku 956. Jeho jméno znamená vlastně "útěcha voje", a z toho můžeme vyvodit, že rodina ho určila původně k vojenské dráze. Roku 972 ho poslali rodiče na výchovu a vzdělání do Magdeburku. Mladý Vojtěch tam prožil devět let se svým společníkem Radlou. Do Čech se vrátil s rozhodnutím, že zasvětil celý svůj život Kristovi. Začal svou církevní dráhu mezi klérem hlavního pražského kostela. V roce 982, po smrti pražského biskupa Dětmara, byl zvolen Vojtěch jeho nástupcem v mladém věku 27 let. Brzy si získal všeobecnou oblibu. Zmýlili se však, kdo očekávali, že budou mít příjemného, veselého, světsky žijícího biskupa. Ve Vojtěchově povaze nastala v té době radikální změna. Oddal se modlitbám, a asketickému a rozjímavému životu.

V roce 983 byl v Itálii pro investituru. Setkal se tam s opatem z Cluny, který na něho hluboce zapůsobil, takže do Prahy místo biskupa se vrátil spíše mnich. Přední Vojtěchovi životopisci zdůrazňují jeho kazatelskou a charitativní činnost. Usiloval horlivě o odstranění různých dobových zlořádů a tím proti sobě poštval část kléru a některé mocné šlechtice. Potíže se zvětšovaly a nakonec biskup odešel z Prahy s úmyslem vykonat pouť do Svaté země.

Tato pouť skončila ale v benediktinském opatství na Monte Cassinu, a pak v klášteře sv. Bonifáce a Alexia v Římě. Tam po noviciátu složil v dubnu r. 990 slavné řeholní sliby. Po dvou letech přišlo z Čech poselství s žádostí, aby se vrátil na svůj biskupský stolec.

Do Prahy se Vojtěch vrátil jako řeholník a misionář, s přesně promyšlenými plány do budoucna. V r. 993 vysvětil kostel benediktinského kláštera v Břevnově, kam se často uchýloval, když chtěl být sám. Pobyt v Praze mu však štěstí nepřinesl. Nad jeho rodem Slavníkovců se stahovaly stále hustší mraky. Pohroma vyvrcholila na podzim roku 995 vyvražděním rodu. Tehdy však byl již Vojtěch opět ve svém římském klášteře, neboť pro nové, stále ostřejší spory se šlechtou, znovu opustil svou diecési.

Rokem 996 začíná poslední a nejslavnější období života Vojtěchova. Přesto, že císař Ota III., mohučský arcibiskup a papež Řehoř V. spojenými silami se snažili přimět Vojtěcha k novému návratu do Prahy, nepodařilo se jim získat jeho souhlas. Nakonec papež přijal jeho návrh, aby směl odejít do některé pohanské země jako misionář, jestliže ho v Čechách opět odmítnou. Měl ostatně již bohaté misionářské zkušenosti z Maďarska.

Z Říma odešel pražský biskup nejprve do Mohuče, kde čekal na odpověď z Čech. Ta byla přirozeně odmítavá, takže Vojtěch měl nyní volné ruce. Odebral se do Polska, kde se chtěl rozhodnout, do které země se vydá jako misionář. Jeho volba, snad na radu polského krále Boleslava Chrabrého, padla na Prusko. Již na jaře r. 997 odešel do Gdanska, kde ještě byla polská posádka. Jeho misijní činnost neměla bohužel dlouhého trvání. Brzy po odchodu z Gdanska, pravděpodobně 23. dubna 997, byl zavražděn blízko dnešního Královce. Dle známých pramenů věci se odehrály asi takto: Vojtěch chtěl zahájit své působení v pruském kulturním a obchodním středisku Truso. Prusové však byli nedůvěřiví ke všemu, co přicházelo z Polska, a proto ho vykázali ze své země a odvezli zpět na polské hranice. Vojtěch se ale chtěl do Pruska vrátit a zůstal v pohraniční oblasti. Tam ho po několika dnech dostihl pruský vojenský oddíl. Byl zabit, protože prý neuposlechl rozkazu opustit pruskou zem. Jeho bezduché tělo hodili do vody, která jej později vyplavila na polském břehu. Ostatky byly s velkou slávou pohřbeny v Hnězdně.

26. listopadu 1965 papež Pavel VI. apoštolským listem "Praga urbs" prohlásil sv. Vojtěcha předním patronem pražské arcidiecése. Náš světec musil tedy skoro tisíc let čekat na toto uznání, které mu jistě právem patřilo už za života.

("V jednom společenství" - "Velehrad"-Řím 1980)

Nikdy som nenašiel nábožného a cnostného človeka, ktorý občas nebol zakúsil stratu Božej milosti, alebo nebol pocítil ochabnutie svojej horlivosti.

Ani jeden svätý nebol natoľko povznesený a osvietený, aby prv alebo neskrššie nebolo naň doľahlo pokusenie.

Lebo nie je hoden uvidieť vznešenosť Božiu, kto nebol pred Bohom skúšaný nejakým súžením.

Pokusenie totižto býva akoby predbežným znamením nastávajúcej útechy.

Lebo tým, čo obstáli v pokušení, je sľúbená nebeská útecha: "Tomu, kto zvíťazí - hovorí Pán - dám jesť zo stromu života." (Zjav. 2: 7)

(NASLEDOVANIE KRISTA)

M A R I A

MATKA KRISTOVA A MATKA CÍRKVE

"U Ježíšova kříže stála jeho matka a sestra jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdaléna. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého miloval, řekl učedníkovi: "To je tvá matka!" A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě." (Jan 19: 25-27)

Slovy "To je tvůj syn - To je tvá matka" Ježíš nejenom zaopatřil své matce ochranu. Tehdy také výslovně potvrdil, že úkolem Marie je být duchovní matkou celého lidského pokolení. Právo na tento titul si zasloužila početím Syna Božího ve svém panenském lůně. Skrze ženu vstoupil hřích do světa, tím, že Eva svedla Adama. Kristus, nový Adam, který světu přinesl vykoupení, chtěl přijít na svět skrze ženu. Maria je proto nová Eva, duchovní matka lidského pokolení.

Marii zvolil Bůh Otec, aby byla matkou jeho Syna. Ale úkol Mariin se neskončil splněním tohoto nanejvýš vznešeného poslání. Bůh chtěl mimoto použít její spolupráce v díle našeho vykoupení. Maria, jako matka, nejen prožívala smrtelnou úzkost stojíc pod křížem a patříc na svého milovaného a umírajícího Syna; ale jako nová Eva ho měla obětovat, jako on obětoval sebe za hříchy lidí. Bůh od ní žádal, aby se dobrovolně a s celým srdcem spojila s obětí jeho Syna. A jako vždy, tak i teď dokonale spolupracovala s vůlí Boží. Tak Maria Krista přinesla světu a pak ho i odevzdala jeho Otci, a jako odměnu dostala celé hříšné pokolení, které bylo příčinou jeho smrti. Tímto hrdinským pořizením se dostalo Marii nového práva na titul matky tajemného těla Kristova vedle titulu matky Krista-člověka.

* * *

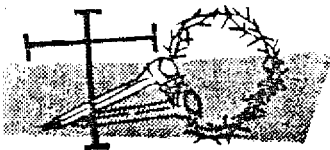
Kdo by chtěl hned každou chybu jednotlivce trestat, musel by zničit všechny lidi, poněvadž žádný není bez chyby. Chyby budou na světě, pokud budou na světě lidé.

Zlo, které by se nemírnou přísností jen zhoršilo, vyléčí se často moudrou shovívavostí. Mnohé rány zahojí čas, jiné se zacelí samy sebou.

Chyba trestajícího bývá často větší než chyba vinníková. Tato pochází ze slabosti, ona z vášnivosti.

("Jiskry sv. Ignáce")

* * *

Ů M Y S L Y na M Š E S V . :

1. - Za zomrelých rodičov Karola a Annu Magulových - manželvia Magulovi
- Za zemř. Růženu Krejčí - pí. Marie Pastier
2. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnaní, a na úmysly paní Anny Trlicové
- Za zemř. rodiče - pí. Anna Borek-Dohalská
- Za zemř. rodiče Dra. Marco a Marii Weirichovy - manželé Brotánkovi
3. - Za zemř. Ludmilu Černou - manžel a sestra
- Za zemř. dceru Josephine Gun a za maminku - paní Anna Vidlářová
4. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnaní mamince k Narodeninám pan František Hortvík
6. - Za zomrelých príbuzných z rodín Boleček - paní Jolana Pagáčová
- Za zemřelé rodiče: Dra Josefa F. Špačka s chotí - děti
7. - Za zemřelé rodiče Bohdanku a Aloise Sitařovy - manželé Dema
8. - Za zomrelého otca Jozefa Pastiera - manželvia Magulovi
- Za zemř. manžela Jana a rodiče z obou stran - pí. Barbora Juřenová
9. - Za zemřelou manželovu maminku - paní Viktorie Velišková
- Za zemřelou Hedviku Tenklovu - paní Ida Spišková
10. - Za zemřelého syna Jiříka - paní Anna Trlicová
- Za zemřelého manžela - paní Anna Borek-Dohalská
11. - Za zemřelé Viktorii a Ignáce Parmovy - paní Viktorie Velišková
- Za živou a zemřelou rodinu Slobodovu - paní Pauline Slobodová
12. - Za zomrelého brata Jozefa Magulu - manželvia Magulovi
- Za zemřelého bratra a jeho manželku - paní Božena Večeřová
13. - Za zemřelého manžela - paní viktorie Velišková
- Za zemřelou Hedviku Tenklovu - rodina Krupkova
14. - Za živé a zemřelé údy rodín Cicákovy a Gluvňovy - manželé Gluvňovi
15. - Za zemřelou Alžbētu Bergerovu - její manžel
- Za zemřelého Dra. Karla Štekra - jeho manželka s rodinou
16. - Za zemřelého Františka Pastiera - jeho manželka
- Za zemřelou Hedviku Tenklovu - manželé Benáčkovi
17. - Za syna Jeníka, jeho manželku a za celou rodinu - paní Anna Trlicová
- Za zemřelou sestru a jejího manžela - paní Božena Večeřová
18. - Za zomrelých starých rodičov z oboch strán - manželvia Magulovi
- Za zemřelé rodiče - paní Božena Večeřová
19. - Za zemřelého švakra Charlie Hayes - paní Viktorie Velišková
20. - Za zemřelého Ferdinanda Peroutku - manželé Stránští
- Za zemřelého Vladimíra Pošustu - jeho manželka a děti s rodinami

21. - Za zemřelé rodiče a bratra s manželkou - paní Božena Večeřová
22. - Za zemřelého Dra. Mojmíra Bednaříka - Prof. Zdeněk Rutar
23. - Za zemřelého Dra. Aloise Rozehnal - Prof. Zdeněk Rutar
24. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání k 80tým Narozeninám mamince paní Hedvice Novákové - manželé Hedvika a Jirka Krátcí
- Za zemřelého Dra. Bohdana Chudobu - Prof. Zdeněk Rutar
25. - Za zemřelého otce Fridolína - paní Viktorie Velíšková
26. - Za zemřelou Růženu Křížovu - Prof. Zdeněk Rutar
27. - Za zemřelého otce a tři syny (Fridolína, Josefa a Františka) - paní Viktorie Velíšková
28. - Za zemřelé rodiče, bratra a sestru - paní Růžena Bunžová
29. - Za zemř. maminku Marii a zemř. bratra Jaroslava - p. Václav Kulhavý
30. - Za rodiče, sourozence, příbuzné a dobrodince

* * *

Z E M Ě R Ě L Y : Růžena Křížová a paní Zdence Paličkové maminka, Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: **BYS NÁM ŠTASTNĚ SHLEDÁNÍ S NAŠIMI ZESNULÝMI DOPŘÁL, PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!**

! M O D L E M E S E Z A N A Š E N E M O C N Ě !

Paní Francoise Harazim se dožívá požehnané PĚTAOSMDESÁTKY, pan Jaroslav Šabat a paní Hedvika Nováková, maminka paní Hedviky Krátké OSMEDESÁTKY a paní Ludmila Anna Němcová SEDMDESÁTKY. Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vyprošujeme dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a hojné požehnání.

**RADOSTNÉ, POŽEHNANÉ a MILOSTIPLNÉ
S V Á T K Y V E L I K O N O Č N Í
VŠEM MILOVANÝM KRAJANŮM**

Z PLNA SRDCE PŘEJE Z V O N

Jako jiná léta, i letos budeme mít ČESKÉ OBŘADY SVATÉHO TÝDNE v dolním kostele P. Marie Karmelské v Astorii. Obřady budou na ZELENÝ ČTVRTEK v 7:00 hodin večer, na VELKÝ PÁTEK v 6:30 večer a na BÍLOU SOBOTU v 7:00 hodin večer.

**VŠETCI SME BRATIA - VŠICHNI JSME BRATŘI
J S M E J E D N A R O D I N A**

6. dubna 1985 uplyne 1100 let od smrti slovan-
ského apoštola, sv. Metoděje. Rok 1985 je tedy
rokem jubilejním a měli bychom všichni nějak
oslatvit naše věrozvěsty, protože jejich pří-
chod na Moravu je skutečným začátkem našich
národních a kulturních dějin.

Jiřina Fuchsová: DUBEN

A závrť ze světla
jež přece dorazilo
A bylo čekání
a pochyby
a trach
A tiché dojetí
které se posléz slilo
jak hvězda jitřní
se sluncem na horách
když jasné
vítězné
stanulo nade tmami -
A moje duše
Věčný
jako číš
vínem tvé milosti
ke mně se sklánějící
se zvolna plnila
až přetékala již -
A tu jsme věděli
že nový den
je s námi --

(Ze sbírky "Měsíce")

ANTONÍN
CYRIL
STOJAN

STOJAN jako poslanec zjišťoval
ve vídeňském parlamentě přítom-
nost pánů poslanců. Zvučným,
ale nakřáplým hlasem vyvolá-
val jména. Tón jeho řeči při
pomínal tón prosebných li-
tanií. Když vyvolával jména
německých poslanců, ti mís-
to aby zvolali "hier",
hlasitě odpovídali tónem
litanií: "Bitte für uns,
Bitte für uns.... Oroduj
za nás!"

Není známo, že by
byl o některém z oněch pánů
zahájen beatifikační proces.
V případě Stojanově bylo vy-
naloženo mnoho úsilí, aby vel-
ký pokračovatel v díle soluň-
ských bratří a budovatel chrámu
na posvátném Hostýně dosáhl jednou cti oltáře. Pak
bychom k němu vskutku volali: "Oroduj za nás!"

STOJAN se vracíval do své fary v Dražovicích
u Vyškova často v hluboké noci. Jednou ho však
cestou přepadli lupiči a chtěli na něm peníze. Tu
Stojan je oslovil: "Ale chlapani, vždyť já su dochtor
Stojan, copak já mám peníze?" - "A to račte
prominout, pane dochtor. My jsme se zmýlili. Po-
chválen buď Ježíš Kristus!" A zmizeli ve tmě.

* * *

Pane, nauč nás hospodařit s našimi dny,
ať zmoudří naše srdce!

(Žalm 89: 12)

DON BOSKO

Dňa 8. decembra 1869 otvoril sa vaticánsky všeobecný cirkevný snem. Prišiel teda do Ríma 20. januára 1870 i Don Bosko. Tušil, že i tam kde-tu môže poslúžiť v snemovom zákulisí svojou radou. Lebo veď išlo o veľkú vec: o dogmatické vyhlásenie pápežskej neomylnosti, čo bolo otázkou veľa časovou i nečasovou. Texty cirkevného snemu sa síce úradne preberali pri slávnostnom zasadnutí snemu v chráme sv. Petra - v lodi sv. Processia a Martiniána - ale ešte viac sa o nich hovorilo, debatovalo a rokovalo po stranách: v súkromých spoločnostiach, v salónoch rímskych kniežat, v redakcii Civiltá cattolica, na bytoch kuriálnych kardinálov a u vodcov rozličných skupín.

Louis Veuillot vo svojej knihe "Rome pendant le Concile" ozaj majstrovsky opisuje celú túto tichú, skrytú a plodnú prácu snemovania, ktorá sa konala v salónoch, v rehoľných prokuratúrach, v bytoch kardinálov, patriciov a v redakciách. Boli mienky nielen za vyhlásenie dogmy pápežskej neomylnosti, ale aj proti. A tu čakal kus tvorivej práce i na Don Boska.

Slávny orleánsky biskup Msgr. Dupanloup bol proti vyhláseniu dogmy. Zastával mienku, že vyhlásenie dogmy je nateraz nečasové. Bolo by vraj pre protivníkov Cirkvi kameňom úrazu. K nemu sa pripojila početná skupina iných biskupov. Obozretnosť, ktorej sa naučili od stárnucich slobodomyselých teológov, im radila odložiť vyhlásenie na vhodnejšiu dobu. K tejto opozičnej skupine patrili i piemontský biskup zo Saluzza, Mons. Gastaldi, ktorý sa neskoršie, na návrh Don Boska, stal turínskym arcibiskupom. Toto Don Boskovi prišlo vhod. Navštívil biskupa a dokazoval mu časovosť dogmy takým ohňom a takými presvedčivými dôkazmi, že biskup zmenil svoje stanovisko a pripojil sa k snemovému návrhu. A na plenárnom zasadnutí hájil dogmu neomylnosti tak skvele, že jeho bývalí spoločníci prišli do zmätku.

Don Bosko, ako už aj z toho vidno, bol za vyhlásenie neomylnosti. A ani chvíľu nepochyboval, že návrh zvíťazí. Vedel to zo svojich snov, ktoré mal z 5. na 6. januára. Tieto sny pokladal za nebeské posolstvo, napísal ich a poslal Piovi IX. Don Boskove slová znejú tak trošku sibylsky, ale sú jasné a dosť dobre ukazujú na prekážky, ktoré sa stavali proti vyhláseniu dogmy o pápežskej neomylnosti. Uvádzame aspoň niekoľko viet na ukážku:

- Nebeský hlas k pastierovi pastierov. Tvoríš so svojimi radcami veľké zhromaždenie. Ale ani nepriateľ dobra nezaháľa. Použije proti tebe kdejaké Pletichy. Naseje medzi tvojich radcov nesvornosti a vzbudí proti tebe nepriateľa i medzi tvojimi vlastnými synmi. Mocnosti tohto sveta budú chrliť oheň a znásilnia strážzov Božieho zákona, vkladajúc im do úst svoje slová. Ale zvíťaziť nezvíťazia, ba uškodia iba seba. Ty sa však ponáhľaj! Ak nebudeš môcť rozriešiť ťažkosti, postupuj rýchle. Ak naraziš na prekážky, id len smelo napred! Vytrvaj, kým nebude hlava bludárskej hydry rozdrvená.

Tvoj čin zatrasie zemou i pekľom, ale uspokojí svet a ľudia dobrej vôle zaplesajú. Tvoje dni letia, tvoje kroky bežia k svojmu koncu, ale veľká Kráľovna ostáva stále tvojou pomocnicou. Dnes ako včera bude ona veľkou a zvláštnou ochranou Cirkvi - magnum et singulare in Ecclesia praesidium.

A že sa toto Don Boskovo proroctvo splnilo, vieme z cirkevných a svet-ských dejín.

Toto Don Boskovo posolstvo Svätému Otcovi nebolo však prvé. Roku 1858 tlmočil mu podobné. Už rok predtým sa s Don Ruom chystal na cestu do Ríma. Do izby prišiel i malý Dominik Savio, najlepší žiak ústavu. Don Bosko si ho zavolať. Mal vybaviť akési veci:

- Idete do Ríma, dôstojný pane?

- Áno, do Ríma.

- Ach, ako by som bol rád, keby som tak mohol s vami.

- A prečo?

- Aby som sa mohol pohovárať so Sv. Otcom. povedal by som mu, aby aj pri svojich tisícokrakých starostiach a súženiach, čo ho očakávajú, neprestal so zvláštnym spôsobom starať o Anglicko, lebo Pán Boh v tomto kráľovstve pripravuje katolíckej Cirkvi veľké víťazstvo.

- A skadiaľ to ty vieš?

(Alberti - Jur Koza-Matejov: DON BOSKO)

* * *

Josef Lada: D Ě T E M

Panímámo zlatičká,
darujte mi vajíčka;
nedáte-li vajíčka,
uteče vám slepička
do horního rybníčka
a z rybníčka do louže;
kdo jí odtud pomůže?

